

ПОЛІССЯ

ЛІТЕРАТУРНО-МІСТЕЦЬКА СТОРІНКА

ЛЕЛЕКИ

Прилітають з далекого краю
До домівок лелеки (буслі).
Повернутись – це щастя, я знаю,
До своєї матусі-землі.
Як жилося вам на чужині?
Розкажіть, любі птахи мої.
Залишайтеся в нас, на Волині,
Заселяйте всі гнізда свої.
Тут природа озерного краю,
Дружелюбність хороших людей –
Не знайдете ви крашого раю
Для себе і для ваших дітей.
Птах лелека – це символ Полісся,
Гордий мешканець наших боліт.
Над полями і понад узліссями
Нас чарує ваш гордий політ.
Ви маленьких «принесіть» діток
Для щасливих, закоханих пар.
Повно є про вас казок і пілок.
Вірити хочеться в них і тепер.
Як прийде та пора відлітати

У далекі, заморські краї,
Знаю – будете ви сумувати
По прекрасній волинській землі.

ПЕНСІОНЕРУ

Не закохуйся на старості років,
Не картай грішну душу свою,
Не роби необдуманих кроків,
Поважай всю родину твою,
Бо родина – надійна, єдина –
Відавай свою ласку й тепло.
Діти, внуки і вірна дружина –
Щоб в сім'ї було тільки добро.
Не вживай алкоголю багато,
Не трави нікотином себе,
Дружи з спортом, тримайся дієти –
Буде добре здоров'я в тебе.
Бо здоров'я не купиш за гроші,
Лікарі його теж не дадуть.
Не закохуйся, любий мій друже,
Хай жінки з молодими живуть.

Михайло С.

с. Якушів

ЖІНОЧІ РУКИ

Руки жіночі, руки робочі,
Руки, що втоми не знають.
Руки, яких доторкаються зорі,
Як дітей у колисці гойдають.
На день трудовий благодать шле поріг:
Полоти, варити і прати...
Щоб з часом, на схилі втікаючих літ,
Насіння нащадкам віддати.
Хай творять красу і затишок в хаті,
Вінок-оберіг із любові плетуть.
Пророчі слова «Жінка», «Мати»,
Як скарб, їх долони несуть.

А вже роки колосисті
У блузі зеленій
Перуть душу поношену
У воді священій.
Мрії згорблені з неправди
Над полем літають.
Серед квітів, різноцвіт'я
Притулку шукають...
Вийшла доля із-за хмари
І розлилася пісню.
Життя вдячно посміхнулось,
Зцілене молитвою.

Приліг вже вечір на бочок,
Піднявся з ліжка місяць,
Обпершись, нічка на ціпок,
Милується, як зорі світять.
Снує дрімота над селом,
Шугають сні ще запізнілі.
Торкнувшись, мрія до вікна чолом,
Просилася до хати на гостини.

У неба весняного теж є принади:
Хмарки кучеряві, великі, малі.
Думки, наче вітер, шукають поради,
Як в серці сховати весняні сліди.
У кошичку дивним сміється кульбабка,
Почухався спинкою ряст в сон-траву.
З води потеплілої глянула жабка,
Цмокнувши вербиченьки бруньку м'яку.
А птахи співають свої неповторні
Вплітають веселі у довгу косу...
Тривожать, бадьорять, хвилюють, лікують
Роками закохану душу мою.

Тайсія КУХАР

с. Кортеліси

Холодними руками ловила я сльозу,
Що з шік червоних стікала ріками,
Мов за добу, переживала я грозу
І вітер, що жене дощові хмари.
Холодними руками ловила я сльозу,
Що бігла, немов мала крила,
Подібна на ту вранішню росу,
Що на травинці причаїлась мило.
Холодними руками ловила я сльозу,
Текла вона від болю, від печалі,
Текла сльоза також і від жалю,
Текла сльоза все далі й далі...

МАНДАРИНКА

Що за пані така вередлива?
Що за манери такі?
То вночі прийде фея вродлива
Й на папір ляжуть дивні рядки.
То зранку, бо знов їй не спиться,
Або навіть коли за кермом,
Може й у сні явиться
Чи за обіднім столом.
Прошепче на вухо тихенько
Чи з сумом, чи з болем в душі,
Чи з радістю, як соловейко:
- Про любов, про життя напиши.
Прошепче й слова ще підкаже,
Мов рідна для мене вона,
Й слова на папір знову ляжуть,
Зарясніє, як квітом, весна.
Пишеш звично думками-словами
І ніби на крилах летиш,
Слова ніби пишуться самі,
Ти тільки встигаєш хутчіш
Розставити їх, як солдатів,
Як новобранців в строю,
Було щоб цікаво читати...

Але про пані мою...

Я не буду на тебе сварити
За неждани візити твої,
Навпаки – давай будем дружити.
Другом будь вірним моїм.
Приходь, моя пані капризна,
Музо, частіше приходь,
Може, вже трохи й запізно,
Але завжди чекаю. Заходь...

Дякую долі, що ти в мене є,
Що в житті ти моєму з'явилася.
Хай зозуля років накує,
А може, ти тільки наснилась.
Може, марево ти, може, сон.
Гарніших, як ти, не буває.
Б'ються ж наші серця в унісон
І за нас щасливіших немає.
Може, видумав я тебе сам,
Придумав, як придумують казку,
Де радість й біда – пополам,
Де кохання, де вірність, де ласка.
Де основа життя – доброта,
А душа світлу пісню співає,

І ніжна мелодія та
як гімн коханню лунає.
У казки ж щасливий кінець
І в нас, вірю, також так буде.
І станемо ми під вінець –
Хай заздять, хай шепчуться люди,
Що я не пара тобі,
Що таких, як я, є багато,
Багача ти знайшла би собі,
Бо щастя там, де достаток.
Ти ж сонечко мудре в мене,
І багатством тебе не підкупиш,
Кажеш, усе те наживне,
Кохання ж за гроші не купиш.
На руках тебе треба носити
І за тебе Богу молитись.
Не можна тебе не любити,
Так гарно не може й наснитись.
Не вірте мужам-брехунам,
Що в житті, кажуть, так не буває –
Хто бідний душею сам,
То кохання того й обминає.

Василь КОВЧ

с. Гута

КОЛИСКОВА

Над полем злітаються сови,
Повітря розрізують крила.
На ніч зупинились будови.
Навколо все нічка покрила.
В садочку хитаються віти,
Вітерець тихесенько дише,
У хаті поснули вже діти,
Лиш мати малятко колише.
Натруджені руки матусі
Не мають ніколи спочину,
Завжди у роботі, у русі –
Для праці знаходять причину.
Співа коліскову маляті
Матуса – от-от задрімає.
В відкриту квартиру до хати
Метелик влетів і кружляє.
Засни, моє рідне малятко,
Засни, моя радість і віток,
Вже спить і муркоче котятко,
Заснуло за вікнами лихо.
Вже скоро надворі світає,
Тумани плывуть над водою,
В саду соловейко співає,
І хмари ідуть чередою.
Нарешті заснула і мати,
А місяць сховався за хмари.
І тиша влетіла до хати –
За хмари сховались стожари.

Адам БОХОНСЬКИЙ

с.мт Ратне

МЕНІ НАСНИЛАСЬ УКРАЇНА

Мені наснилась Україна
В чужій, далекій стороні,
Старенька батьківська хатина,
Шевченка образ на стіні,
Навіки рідний батьків голос
Дзвенів у тишині нічній:
«Ти ж не чужого поля колос,
Бо ж в Україні корінь твій.
Де забулав ти, любий сину?
Чи горить тобі зоря?
Тебе чекає Україна
І кличе слово Кобзаря.
Чи пам'ятаєш ти, як мати
Тобі казала, сину, вслід:
«Приходь частіше в рідну хату,
Шануй Шевченка заповіть».
Чи пам'ятаєш, сину милий,
Як тут залишив самих нас?
Ти запевняв, що не покинеш
Ні ньеньку рідну, ні Донбас.
Чому тепер така зневага
До корінців свого гнізда,
Коли брат брата зневажає
Лише за почерком Кремля?»

Іван ПИШУК

с. Кортеліси

ЧЕРЕМХА І БУЗОК

Цвіте черемха на узліссі
Із запахом п'янким і ніжним,
Одягнута в біле вбрання,
Вона чарує цвітом пишним.
Її квітки, як тее диво,
Такі всі ніжні й запашні.
О, Боже, милий! Яке диво!
Побути тут так хочеться мені.
Тут бачиш бджілку-трудівницю,
Ще й соловейко тут шумить –
Співає з вечора й до ранку
І прославляє білий світ.
Черемху чуєш на узліссі,
Раніше, як побачиш цвіт,
Хіба цей запах на щось схожий?
Ні. Іншого не бачив світ.
То є молочна тая річка,
Одягнута в біле вбрання,
Як наречена та чарівна,
Іде із принцом до вінця.
Неначе жде вона вже принца,
Такого гарного, як і сама,

І от ще мить, і поруч себе
Вона помітила бузку.
І хай милуються вже ними
Усі, хто поруч тут іде,
Які вродливі, ніжні, гарні,
І запах цей від них іде.
До них приходьте із любов'ю,
Бо де ще є така краса?
Вони удвох горді собою,
Бо їм природа це дала.
Любімо ж ми природу, люди,
Вона є нашим джерелом
Натхнення, злагоди, любові,
Таким великим торжеством.

УКРАЇНА У ВОГНІ

Україно милая, єдина!
Роздирають тебе вороги.
Скажи нам – ну яка провина
І за які такі гріхи?
Ми – вільний народ України,
Несемо прекрасне завжди.
У мирі і злагоді жити
Потрібно всім людям землі.
У ділах наших, праці, творінні
Немає нам рівних ніде,
Бо наша земля українська
Прекрасним тим садом цвіте.
А хочуть вони обляматися
Ті вітки квітуку умиць,
А в самес серце завдати
Нам болю, страждань, щоб не жить.
На кого пішли ви, іуди,
Зі зброею в ваших руках?
Від вас несе страхом і смертю –

Покайтеся хоч на словах!
Прощення не буде від нас вам
За наших славних вояків,
Які лягли у сирю землю
За вірність нам, всіх земляків.
Країна наша неподільна,
Отож не смійте її топтати,
Бо тут живе народ єдиний,
Що любить й вміє працювати.
Наші луки і озера
Будуть наші назавжди.
І країна наша мила
Буде сяяти завжди.
Хто ще чув таку мову,
Як у нас вона звучить,
Наче муза неповторна,
Лине з серця, що тремтить.
Тож слався, український народе!
Будь вірний країні завжди,
Щоб ворог підступний і підлий
Ніколи не йшов більш сюди!

Райса КОСИНЬСКА

с.мт Ратне

МАТЕРИНСЬКА МОЛИТВА

Синові сорочку мати вишивала.
На ній візерунки – небо і жита.
І свою молитву у нитки вплітала,
Щоб оберігала синове життя.
- Візьми, мій єдиний синочку,
Немов оберіг, одягни
Оцю вишивану сорочку
Й живим повертайся з війни.
Вона – не проста вишиванка,
Молитва її оберіг.
Щодня берегтимо, щоранку,
Щоб в землю дочасно не ліг.
І син одягнув зі словами:
- Я, мамо, живим повернусь...
А серце вмивалось сльозами,
Як син, ідуци, озирнувся.
Минали дні і тижні з місяцями,
Повільно, наче коні вдаль, плелись.
Тривожні вісті болем, не словами,
У материнське серце увійшли.
А в той час на війні біль і стогін.
Під калиною зранений зліг
Молодий, уславлений воїн,
Що сорочку носив – оберіг.
Затуманений погляд дивився
У безкрайно небес далину.
Воював він. Зліг і стомився
Проклинати бездушну війну.
Зміє стежина звивалась,
Із лісу вела до села.
І жінка старенька, згнінувшись,
Повільно додому збрела.
І думала жінка про сина,
Що ворогом став для усіх,

А там червоніла калина,
А там майорів оберіг.
І жінка старенька схилилась
Над тим, хто носив оберіг,
І щиро за нього просила
У матері, в Бога, у всіх...
Материнське серце розквітало,
Виринало щастя із пітьми,
За кого молилась і чекала –
Син живим вернувся із війни...

Темна ніч всю землю пеленою вкрила,
Ледь шуміли сосни, опустивсь туман.
І безстрашний воїн – залишали сили –
Тихо сходяв кров'ю від ворожих ран.
Він лежав самотній у траві високої
І повітря чисте раз-у-раз вдихав,
Згадував востаннє і степи широкі,
І краї далекі, де колись бував.
Згадував домівку з ніжністю, любов'ю,
Рідних і знайомих, друзів, ворогів,
А життєві сили витікали з кров'ю
І усім «Пробачте» він прошепотів.
Він уже не бачив, лише чув здалека,
Як, над ним схилившись, хтось сказав: «Живи!
Знаю, що нелегко, але всім нелегко,
І ж повинен жити, всім потрібен ти!»
І коли відкрив він очі сині-сині
І у далечині десь пелена зійшла,
Перше, що побачив, – медсестрички обрис,
Що в траві високої воїна знайшла.
Шепотів: «Спасибі за хвилину кожну,
За життя спасибі, що ти вберегла...»
А вона дивилась в далечині тривожну,
Де війна гриміла, де війна була.

На землі світанок тільки розпочався,
У гаю вже чути солов'їний спів,
І додому воїн із війни вертався,
Стомлений, щасливий йшов він до батьків.
Вдалині стежина змійкою звивалась,
До рідні, до хати воїна вела,
І побачив воїн церкву, що стояла
(З дерева, маленька) на краю села.
Панотець із храму вийшов сивочолий,
Всіх, хто в Бога вірить, наче зустрічав,
І безстрашний воїн тихо, несміливо
Увійшов до церкви і кашкета зняв.
Глянув на ікони і перехрестився,
За полеглих свічку в храмі запалив,
За живих він щиро-щиро помолився,
Всі гріхи пробачити в Бога попросив.
Вийшов він із храму з чистою душею,
Глянув, як сяяло сонце в вишині,
І пішов додому стежкою тією,
Що вертала рідним сина із війни.

- Розділили Україну
І назад в СРСР –
Так подумав новий Гітлер,
Бо старий давно помер.
І «зелених чоловічків»
(Може, й трохи «голубих»),
Першим, другим гумконвоєм
Висадили у Крим самих.
Ну, а ті: «Ви приїжджайте,
Будете, як у раю,
Україну лиш продайте,
Заразом й сім'ю свою».
Добрі гроші будуть мати

І багато, і дарма,
Хочеш ти відповідати? –
Ідь, лети, питань нема.
Довго потім жалкували
Ті, хто вірив сатані:
Всі вони «відпочивали»
У тайзі, на Колімі.
Хтось хотів грошиська мати,
«Грошей кури не клюють»,
Та не знав, що працювати
У Сибір його зашлють.
Так що, щоб не засиляли
У Сибір, на Колиму,
Треба було бити, гнати
«Чоловічків» ще в Криму.

ЗОЗУЛЯ

Понад гаєм, край села
Йшла із сином мати
По стежині, що вела
До старої хати.
Десь зозуля голосна
Вдалині кувала –
Молоді комусь літа
Щедро роздавала.
До зозулі підійшла
І спитала мати:
- Скільки жити? –
Й пташка та стала рахувати.
Посміхнулася мати і
Більше не питала,
Як зозуля роки їй
Довго відмірала.
Усміхнувся син: - А мені
Скільки жити, пташко?
Перекуй роки мої,

Як тобі не важко?
На душі печаль росла,
День ставав сумнішим,
Бо у відповідь була
Лиш протяжна тиша.
Потім в серці юнака
Стало веселіше,
Як зозуля почала
Роки рахувати.
Рахував син. Не змогла –
Збилася з ліку мати.
Довго пташка непростата
Ще в гаю кувала –
Щастя, довгії літа
Щедро роздавала.

ЖОВТІ СВИНІ

Десь, колись, в якійсь країні,
Може, правда, може, й ні,
Народились жовті свині,
З цінним хутром на спині.
І в кориті їм відразу
Зелені усі несуть.
Жовті свині, як зарази,
Все жеруть, жеруть...
Рохкають, щоб всі багато
Клади зелені і побільш,
Пузо щоб собі напхати –
Лиш собі і то чимшвидш.
Бились, гризли жовті свині
З цінним хутром на спині.
Тільки чим же вони краці
Від звичайної свині?

Павло КОРСАК

с.мт Заболоття